

Premodre glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

IV.

es smešno!* vzklikne morebiti ta ali oni, če mu povem, da hočem pripovedovati, kako so Zabržani molzli kravo. Vsakdo si bo namreč mislil, da Zabržan tudi ne more drugače molzti krave kakor vsak drug človek. In vendar se moti vsak, kdor tako misli. Le poslušajte!

Zabržani so bili nekoč na sejmu kupili veliko kravo, o kateri so menili, da bo dobra molznica, ker je imela — grozno grdo zavite rogove. Ko jo spravijo v hlev, stopi eden izmed mož k nji, da bi jo pomolzel. Omeniti moram, da so vsa važnejša opravila opravljali možje. Toda krava pobije moža tako neusmiljeno ob tla, da so se mu takoj zmedle vse štiri svetovne strani in je še čez osem dni mislil, da piha od juga sever. Tudi drugemu in tretjemu možu se ni godilo veliko bolje, samo zgled prvega ju je naredil previdnejša. Svojo brco pa je od krave dobil vendar vsak.

Ker hudobni kravi le ni bilo mogoče priti do živega, sklenejo Zabržani narediti dolge lesene klešče, s katerimi bodo lahko kravo molzli tudi od daleč. Kar so sklenili, izvršijo še istega dne. Pa ves trud jim je zaman, zakaj kakor hitro se z leseno pripravo dotaknejo vimena, začne krava poskakovati in divjati, da so se Zabržanom ježili lasje. Bil je navidez sam peklensček v živali.

V zadnji sili si izmodrujejo modre glave še en pripomoček. Ko namreč vidijo, da krava skače vedno le kvišku, rečejo:

„Če bi krava imela kako težo na sebi, bi gotovo ne mogla tako skakati; mirno bi morala stati in se dati pomolzti!“

Ali ne vidimo iz tega izreka, da so bili Zabržani pravi modroslovci ali vsaj nekaj enakega? V vsaki potrebi so znali zadeti pravo. Toliko so pa tudi vedeli, da mrtve teže ne bodo mogli navezati hudobni kravi. Morala bo torej na vrsto živa teža, ki se bo znala sama držati. Kje so dobili umni vaščani potrebno živo težo? Dobili so jo v osebi svojega debelega župana.

Prav pazno in z velikim strahom, ki ga pa kot župan ni smel kazati, stopi najjemenitnejša vaška oseba na stolico blizu krave. Krava se je bila nekoliko pomirila. „Hops!“ rečejo navzoči in: „Hops!“ reče župan in že je sedel ali, bolje rečeno, ležal na hrbtu trmaste glave ter se trdno držal z rokami in nogami. To pa je bilo živali vendar preveč. Z mogočnim skokom utrga verigo, skoči pri vratih ven in teče s svojim jezdecem v divjem begu po vasi naprej.

Ves začuden zakliče gospod župnik, ki je ravno slonel ob oknu:

„He, gospod župan, kam pa tako naglo?“

Komaj pa je imel župan toliko časa, da je odgovoril: „Ko bi le vedel, kam me nese zveržena mrcina!“ in že je ležal pred župniščem na hrbtu in

molel vse štiri kvišku, kakor bi prosil zadnjega pomilovanja. No — sreča mu je bila mila, zakaj polomil si ni ne trohice svojih kosti.

Krave niso več videli Zabržani; saj je pa tudi niso šli iskat. Bržčas jo je bila popihala na svoj prvi dom ali pa je osrečevala kakega drugega zemljana. Toliko so se pa bili le izmodrili modri Zabržani, da ni krava s preveč zavitimimi rogovi nikdar dobra molznica.

Igrišče.

Priobčil *Ludovik Štjanec.*

Narodi.

1. Število igralcev do 10 in klicalec.
2. Vsak igralec si pridene ime, kakor: Slovenec, Nemec, Anglež, Španjol, Francoz, Rus, Bur, Japonec itd.
3. Ta imena zapiše klicalec, ki pa se sam igre ne udeleži, na tablico ali papir.
4. V sredino igrišča se postavi na tla klobuk; v njega se dene žoga.
5. Vsi igralci se postavijo tesno okrog klobuka; klicalec stoji na strani.
6. Ko klicalec zakliče n. pr. „Bur“, zbežijo vsi od klobuka proč, igralec pa, ki si je izbral ime „Bur“, zgrabi žogo in jo vrže za katerimkoli igralcem.

Pravila:

1. Preden klicalec kliče, mora biti vsakokrat žoga v klobuku in vsi igralci zbrani okrog klobuka.
2. Igralec, ki meče žogo, ne sme od klobuka stran.
3. Igralci zbežijo na vse strani poljubno daleč; skrivati se ne smejo.
4. Ako je n. pr. Bur zadel Francoza, naredi klicalec slednjemu pri njegovem imenu na tabli ali papirju črto.
5. Ako pa Bur ni zadel, dobi sam črto.
6. Učenci se morajo pred igro zmeniti, do koliko črt bodo igrali.
7. Ako so n. pr. učenci zmenjeni, igrati se do pet črt, je tisti igralec, ki dobi prvi pet črt, „mrtev“, t. j., on se igre ne sme več udeležiti itd. do zadnjih dveh.
8. Igra je končana, kadar je eden izmed zadnjih dveh dobil pet črt; ostali je zmagal.¹⁾

¹⁾ V lanskem letniku našega „Zvončka“ je priobčil g. tovariš I. B. več iger. Dobro bi bilo, ako bi gg. tovarši hoteli na tem mestu priobčiti še več iger, ki jih otroci posebno radi igrajo. Priljubljene so najbolj igre, pri katerih so vsi igralci vedno aktivni. Manj priljubljene so igre, pri katerih mora večina učencev ostati dlje časa pasivna; take igre so: Mačka in miš, Labirint, Tretjega zbijati i. dr.

Uredn.

